

Noel Stretfield
CIRKUSKE CIPELICE

Prevela
Zvezdana Šelmić

Ilustrovala
Sašenjka Meljnikov Ivanović

monoimanjana

Sadržaj:

<i>Glava I</i>	Tetka Rebeka	7
<i>Glava II</i>	Božićna čestitka	14
<i>Glava III</i>	Bekstvo	27
<i>Glava IV</i>	Podizanje šatora	42
<i>Glava V</i>	Smeštanje	58
<i>Glava VI</i>	U štali	80
<i>Glava VII</i>	Cirkus	96
<i>Glava VIII</i>	Škola	123
<i>Glava IX</i>	Obaranje šatora	146
<i>Glava X</i>	Santina violina	169
<i>Glava XI</i>	Lekcije iz jahanja	189
<i>Glava XII</i>	Parada	206
<i>Glava XIII</i>	Mis	228
<i>Glava XIV</i>	Planovi	244
<i>Glava XV</i>	Gasov rođendan	254
<i>Glava XVI</i>	Gas ima reč	274
<i>Glava XVII</i>	Kraj turneje	290

Glava I
Tetka Rebeka

Piter i Santa su bili siročići. Otac i majka su im poginuli u jednoj železničkoj nesreći još kad su bili bebe. Od tada su živeli s tetkom koja se zvala Rebeka Posit. Oni su je, naravno, zvali tetka Rebeka. I pre nego što su se Piter i Santa rodili, tetka Rebeka je bila družbenica¹ jedne vojvotkinje. S jedne strane, to je bilo dobro pošto joj je vojvotkinja testamentom² ostavi-

¹ Družbenica – ona koja pravi društvo nekoj ženskoj osobi (obično iz viših slojeva društva), pratilja; drugarica, prijateljica.

² Testament je izjava kojom neko određuje raspored svoje imovine posle smrti.

la godišnji prihod. Budući da tetka Rebeka nije imala nikakva druga primanja, kao ni deca, to im je bilo veoma važno. S druge strane, to i nije bilo baš dobro. Pošto je bila vojvotkinjina družbenica, tetka Rebeka je smatrala da samo vojvode i vojvotkinje, i možda kraljevi i kraljice, mogu biti u pravu. Nikada ništa ne bi ni rekla ni učinila a da pre toga ne razmisli šta bi „njena visost“ učinila ili rekla. A pošto su vojvotkinjine reči i dela bili prilično dosadni, onda je i tetka Rebeka bila dosadna.

Ono što je tetka Rebeka govorila i radila, Pitera i Santu nije mnogo zanimalo. Njih su, naravno, interesovale sasvim druge stvari. Najveća nesreća, međutim, bila je to što je vojvotkinja imala puno unučadi, koja su često dolazila u Plit, gde je ona provodila veći deo vremena. Kako su samo Piter i Santa patili zbog njene unučadi!

– Ne verujem da se toj groznoj ledi Merigold, ili ledi Mojri, ili onim užasnim Manlistonovima ikada išta lepo dogodilo – gundala je Santa.

Piter je na to frknuo. – Sasvim razumem što se nerviraš, ali tebi barem ne naturaju svakog božjeg dana onog užasnog lorda Bronedina.

Santa je imala plavu kosu koja joj je dosegala do struka. Kovrdžala se pomalo, ali ne dovoljno, pa joj se moralo, prema rečima tetka Rebeke, „pomoći“. Santa je mrzela svoju kosu. Želela je da je skрати, ili barem uplete, ali umesto toga morala ju je nositi raspuštenu jer je vojvotkinja govorila: „Lepota žene je u njejoj kosi.“ Takođe je govorila: „Izgled kose zavisi od četkanja. Šest stotina poteza četkom svako veče. To je moje pravilo.“ Po Santinom mišljenju, to je bilo veoma neprijatno.

Najgora stvar koju je mladi lord Bronedin učinio Piteru, iako on to nikada nije saznao, bila je to što je uticao na njegovo obrazovanje. Lord Bronedin je išao u privatnu školu i bio je na listi za Iton. Tetka Rebeka nikada nije videla nijedno od tih mesta, ali je znala kakvo je vojvotkinjino mišljenje o obrazovanju i zato nije htela da pošalje Pitera u neku običnu školu. Umesto toga, našla mu je domaće učitelje.

Naravno, onaj mali godišnji prihod nije bio dovoljan za pravog učitelja, ali je bio dovoljan da se male svote plate različitim ljudima koji su znali ponešto. Među takvim ljudima je bio gospodin Stibings. On je bio paroh u penziji. Znao je latinski, ali nije umeo da ga predaje. Dva puta nedeljno, posle čaja, Piter je kod njega provodio po jedan sat. Zatim je tu bila madam Trenšo. Kod nje su išli i Piter i Santa. Podučavala ih je francuski za šiling³ po času, ili za osamnaest penija za dva časa. Za obične predmete, kao što su čitanje i aritmetika, imali su tetka Rebekinu prijateljicu koja se zvala gospođa Ford, a čiji muž je bio direktor škole. Gospođa Ford zapravo nije znala mnogo, ali je imala muževljeve knjige pa je decu podučavala pomoću njih.

Osim odlazaka s Piterom kod madam Trenšo i gospođe Ford, Santa je imala još i časove muzike. Učila je da svira violinu, ali ne zato što je bila muzikalna, nego zato što je i leđi Merigold učila da svira violinu. To je svakako bio najgluplji razlog na svetu. Pošto je tetka Rebeka bila siromašna, to je bilo užasno traćenje novca.

³ Šiling je novčana jedinica koja je bila u upotrebi u Velikoj Britaniji do 1971 godine. Jedan šiling se sastojao od 12 penija, a dva šilinga i šest penija po vrednosti su bili jednaki polovini krune.

Gospođica Lusi Fejn, kod koje je Santa išla na časove, naplaćivala je deset šilinga mesečno. Zbog besparice, violinu su morali kupiti na rate. Gospođici Fejn je neko nekada rekao da liči na Rosetijevu sliku, a ona to nikada nije zaboravila. Oblačila se u stilu Rosetijevih slika, a pošto je skoro uvek bila prehladna, preko ramena je prebacivala crveni šal, što je kvarilo utisak. Delom zato što je gospođica Fejn skoro uvek bila suviše bolesna da bi podučavala, a delom i zato što zapravo nije ni umela da podučava, Santa od nje nikada ništa nije naučila. Ne bi naučila mnogo ni da je bila talentovana za sviranje violine, a to svakako nije bio slučaj. Gospođica Fejn je volela muziku koju je nazivala „slatka mala uspavanka“, a volela je i crkvene himne. Santa nikako nije mogla da zapamti kuda idu prsti pri sviranju slatkih malih uspavanki, pa je više vežbala himne, ili bolje rečeno – samo jednu himnu. Zvala se: *Jesi li umoran, jesi li nujan*.⁴ Bilo je lako prebirati prstima po žicama, a himna je toliko dobro izražavala Santino lično osećanje prema violini da je na kraju prilično dobro savladala tu melodiju.

Naravno, svi ti časovi kod ljudi koji nisu mnogo znali, a ako su i znali – nisu umeli da prenesu znanje, značili su da su Piter i Santa uglavnom bili neznalice. Bili su još veće neznalice nego što biste mogli i pomisliti na osnovu tog smešnog obrazovanja. Naime, oni nisu imali ni rođake ni prijatelje. Naravno, većina rođaka i prijatelja nije nimalo korisna, ali svako ima barem nekoliko finih prijatelja. Međutim, Piter i Santa nisu imali nikoga. Ili barem nikoga koga su ikada videli. Znali su

⁴ Nujan – setan, neveseo, tužan.